

УДК 378.014.3(73)

[https://doi.org/10.52058/2786-6165-2026-1\(43\)-1861-1881](https://doi.org/10.52058/2786-6165-2026-1(43)-1861-1881)

Джурило Аліна Петрівна кандидат педагогічних наук, доцент, старший дослідник, доцент кафедри іноземних мов і методик їх навчання Факультету педагогічної освіти Київського столичного університету імені Бориса Грінченка; старший науковий співробітник відділу порівняльної педагогіки Інституту педагогіки НАПН України, м. Київ, <https://orcid.org/0000-0002-5129-6724>

ВИЩА ОСВІТА США МІЖ ЕЛІТАРНІСТЮ ТА МАСОВІСТЮ: СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ ВИМІР КРИЗИ

Анотація. У статті здійснено комплексний аналіз трансформацій системи вищої освіти Сполучених Штатів Америки у період 2009-2025 рр. (чотири президентські каденції трьох очільників держави) у контексті зростаючих соціально-економічних, політичних та інституційних викликів. Особливу увагу приділено кризі студентської заборгованості, яка набула безпрецедентних масштабів і стала одним із ключових чинників зниження суспільної довіри до університетів. Проаналізовано динаміку зростання вартості навчання, роль федеральної фінансової допомоги та ефект «перенесення» субсидій у підвищення плати за освітні послуги. У статті розглянуто еволюцію федеральної політики у сфері вищої освіти за адміністрацій Б. Обами, Д. Трампа та Дж. Байдена, зокрема зміни у механізмах підвітності, програмах прощення студентських боргів і реформуванні системи акредитації.

Окрему увагу приділено зростанню ролі штатів у регулюванні вищої освіти, впровадженню фінансування, орієнтованого на результати, а також експериментам з безкоштовною освітою у громадських коледжах (community colleges). Значне місце відведено аналізу політизації академічного середовища, ідеологічної поляризації та дискусій навколо програм різноманітності, справедливості та інклюзії, що впливають на академічну свободу та громадську довіру. Охарактеризовано кризу фінансування наукових досліджень і її потенційні наслідки для глобальної конкурентоспроможності США.

Здійснено порівняльний аналіз американської моделі вищої освіти з європейськими та азійськими підходами. Сформульовано висновки щодо можливих уроків американського досвіду для реформування вищої освіти в Україні та інших країнах.

Ключові слова: вища освіта США, студентська заборгованість, освітні реформи, підзвітність університетів, академічна свобода, фінансування освіти, політизація освіти.

Dzhurylo Alina PhD., Assoc. Prof., Sen. Researcher, Associated Professor of Foreign Languages and Methodology Department, Faculty of Pedagogical Education, Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University; Senior Research Fellow, Comparative Education Department, Institute of Pedagogy of the NAES of Ukraine, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0002-5129-6724>

HIGHER EDUCATION IN THE UNITED STATES BETWEEN ELITISM AND MASSIFICATION: THE SOCIOAL AND ECONOMIC DIMENSION OF THE CRISIS

Abstract. The article provides a comprehensive analysis of the transformations in the higher education system of the United States of America during the period 2009-2025 (four presidential terms of three heads of state) in the context of growing socio-economic, political, and institutional challenges. Particular attention is paid to the student debt crisis, which has reached unprecedented proportions and has become one of the key factors in the decline of public trust in universities.

The dynamics of the growth in the cost of education, the role of federal financial aid, and the effect of “transferring” subsidies to increase fees for educational services are analysed. The article examines the evolution of federal higher education policy under the Obama, Trump, and Biden administrations, including changes in accountability mechanisms, student debt forgiveness programs, and accreditation system reform. Particular attention is paid to the growing role of states in regulating higher education, the introduction of results-based funding, and experiments with free education in community colleges. Considerable space is devoted to analysing the politicization of the academic environment, ideological polarization, and discussions surrounding diversity, equity, and inclusion programs that affect academic freedom and public trust. The crisis in research funding and its potential implications for US global competitiveness is described.

The article concludes by outlining key lessons from the U.S. experience that may be relevant for higher education reforms in Ukraine and other countries undergoing educational transformation.

Keywords: U.S. higher education, student loan debt, higher education reform, university accountability, academic freedom, education financing, politicization of education.

Постановка проблеми. Система вищої освіти Сполучених Штатів Америки (далі – США), що традиційно вважалася еталоном для інших країн, протягом останнього десятиліття перебуває у стані глибокої трансформації. За даними дослідження Pew Research Center, довіра американців до вищої освіти різко впала: якщо у 2015 р. 55% республіканців висловлювали значну довіру до закладів вищої освіти, то у 2024 р. цей показник знизився до 20%. Ця криза довіри не є випадковою, а відображає системні проблеми, що накопичувалися десятиліттями [1].

За даними сайту BestColleges [2] з посиланням на дані Федеральної резервної системи США (Federal Reserve Bank of New York, 2025) [3] 42,3 мільйона американців мають борги за федеральними студентськими кредитами. Загальний залишок федеральних студентських боргів становить 1,67 трильйона доларів, що приблизно втричі більше, ніж у 2007 р., коли він становив 516 мільярдів доларів. Включаючи приватні студентські кредити, загальний залишок студентських боргів становить 1,81 трильйона доларів. 30% всіх дорослих американців у якийсь момент свого життя брали студентську позику, а 40% дорослих, які здобули вищу освіту, мають борги за студентськими позиками. 52% позичальників федеральних студентських позик старші за 35 років; 20% старші за 50 років. Такі штати як Джорджія, Меріленд, Міссісіпі та Вірджинія мають один з найвищих рівнів студентського боргу в перерахунку на середній студентський борг та студентський борг на душу населення. В середньому, чорношкірі позичальники мають вищий рівень студентського боргу, ніж позичальники інших рас. Студенти, які відвідували комерційні коледжі, частіше мають студентський борг, ніж ті, хто відвідував державні або приватні некомерційні заклади. Середня заборгованість одного студента у 2025 р. становила 39 375 доларів, що майже вдвічі більше, ніж у 2008 р. [2]. Паралельно з цим зростає безробіття серед випускників: понад 40% молодих фахівців з вищою освітою працюють не за спеціальністю [4].

Фінансова криза 2008 р. та пандемія COVID-19 прискорили структурні зміни у системі вищої освіти, виявивши її вразливість та неефективність окремих механізмів. За даними State Higher Education Executive Officers Association (SHEEO) [5] штати значно скоротили фінансування публічних університетів: за період 2008-2018 рр. державне фінансування вищої освіти зменшилося більш ніж на 20% у перерахунку на одного студента. Водночас вартість навчання продовжувала зростати швидше ніж інфляція, що загнало мільйони американських сімей у боргову пастку.

Дослідження Федерального резервного банку Нью-Йорка [3] підтвердило ефект «перенесення» державних субсидій у вартість навчання: кожен додатковий долар федеральної допомоги студентам призводить до

підвищення вартості навчання на 60 центів. Це формує самопідсилювальний ефект, за якого зростання обсягів державної підтримки не сприяє покращенню, а навпаки – призводить до зниження фінансової доступності вищої освіти.

У 2025 р. адміністрація Д. Трампа ініціювала масштабні реформи, що торкнулися акредитації, фінансування досліджень та програм різноманітності та інклюзії. Ці зміни викликали гострі дискусії в академічному середовищі та суспільстві загалом. Зокрема, скорочення фінансування Національних інститутів охорони здоров'я та Національного наукового фонду на мільярди доларів поставило під загрозу наукову конкурентоспроможність США.

Паралельно з американськими подіями, українські дослідники активно вивчають зарубіжний досвід реформування вищої освіти, у тому числі й американський, у контексті забезпечення якості вітчизняної вищої освіти та європейської інтеграції.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Американська наукова спільнота приділяє значну увагу проблемам реформування вищої освіти, зосереджуючись на питаннях підзвітності, фінансування та якості освітніх послуг. Дослідники Американського інституту підприємництва Б. Акерс та П. Купер [4] аналізують фінансову відповідальність університетів та пропонують ринкові механізми підзвітності замість адміністративного втручання, акцентуючи на тому, що близько чверті програм бакалаврату не забезпечують позитивної віддачі інвестицій для середнього студента, враховуючи вартість навчання, витрачений час та неотриманий дохід.

Вже згаданий раніше П. Купер та інші дослідники з Foundation for Research on Equal Opportunity у своїх наукових розвідках пропонують штатам взяти на себе провідну роль у реформуванні вищої освіти через механізми фінансування, орієнтованого на результати (outcomes-based funding), реформу процесів авторизації закладів та скасування необґрунтованих вимог щодо освітніх ступенів для професій [6]. Їхній аналіз демонструє, що штати мають кращі можливості для оцінки відповідності освітніх програм потребам регіональних ринків праці порівняно з федеральним урядом.

Професор Університету Теннессі Р. Келчен [7] у дослідженні для The Urban Institute аналізує політичні перешкоди реформування системи підзвітності у вищій освіті. Автор виявляє, що, незважаючи на широку підтримку ідеї посилення підзвітності, між зацікавленими сторонами існує суттєва розбіжність щодо конкретних критеріїв оцінювання та потенційного впливу таких реформ на доступ до вищої освіти для вразливих груп населення.

Дослідження показує, що законодавці остерігаються впровадження політик, які можуть звужити доступ до освіти, особливо для студентів із низьким рівнем доходу та представників расових і етнічних меншин.

Професор історії Гарвардського університету Н. Фергюсон [8] у публікації для Council on Foreign Relations аналізує системні слабкості американської вищої освіти, зокрема низький рівень завершення навчання, надмірну залежність від кредитів та швидке зростання вартості освітніх послуг. Автор критикує програми прощення студентських боргів як такі, що не вирішують фундаментальних проблем системи.

К. Воллстен, професор політичних наук Каліфорнійського державного університету [9] досліджує політичні причини занепаду вищої освіти та виявляє драматичний спад довіри консерваторів до університетів. Його аналіз наукових публікацій за 1970-2020 рр. показує, що після 2010 р. різко зросла поширеність термінів, що позначають упередження та соціальну справедливість (расизм, сексизм, трансфобія, ісламофобія), що відображає зміщення академічного дискурсу вліво.

Дослідники Center for American Progress, зокрема В. Ангіано [10], критикують політику адміністрації Д. Трампа у сфері вищої освіти, стверджуючи, що вона радикально змінила систему на шкоду студентам, зробивши освіту дорожчою та позбавивши заклади ресурсів на користь політичної програми.

Голова American Council on Education Т. Мітчелл [11] у своїй заяві від 07.02.2025 р. висловив серйозне застереження щодо наслідків масових скорочень федерального фінансування наукових досліджень, які можуть підірвати наукову потужність США і міжнародну конкурентоспроможність їхніх університетів та наукових установ. Він гостро критикує пропозиції адміністрації Д. Трампа щодо обмеження ставки непрямих видатків на дослідницькі гранти та інші бюджетні заходи, що можуть суттєво послабити здатність американських університетів підтримувати наукові програми та інфраструктуру.

Важливий внесок у розуміння проблеми студентської заборгованості зроблений дослідниками [3], включаючи М. Браун, Е. Хаугвоут, Д. Лі та В. ван дер Клау [12; 13], які у своїх дослідженнях аналізують динаміку зростання студентської заборгованості та прогрес її погашенні. Їхні дослідження виявили, що молоді позичальники все частіше затримуються з виплатами, що має довгострокові наслідки для формування домогосподарств та економічного розвитку.

Європейські науковці розглядають американську систему вищої освіти у контексті глобальних тенденцій та порівняльного аналізу з європейськими моделями. А. Кураж (Румунія), Л. Матей (Угорщина),

Р. Прикопіє (Румунія) та ін. у колективній монографії [14; 15] аналізують виклики, що стоять перед європейською вищою освітою, та порівнюють їх з американським досвідом. Автори підкреслюють важливість наукової обґрунтованості політичних рішень у сфері освіти.

Нідерландські дослідники Ю. Ендерс, Г. Де Бур, Дж. Файл, Б. Йонгблуд і Д. Вестерхейден [16] у своєму дослідженні розглядають реформи вищої освіти у контексті трансформації відносин між державою та університетами, систем забезпечення якості та механізмів фінансування. Їхній аналіз показує, що європейські країни рухаються до моделі нового державного менеджменту, яка має як спільні риси, так і відмінності з американською моделлю.

Заступник директора Австрійського інституту економічних досліджень Ю. Янгер [17] у статті для Research Professional News аналізує можливість Європи використати кризу американської науки для залучення талантів. Він підкреслює, що для успішної конкуренції з США Європа повинна збільшити фінансування науки, покращити умови праці дослідників та забезпечити мобільність пенсійних схем між країнами. Він наголошує, що поточні труднощі в американській науковій сфері, що пов'язані зі скороченням фінансування, невизначеністю в умовах праці та ризиками для наукової свободи, створюють можливості для Європи посилити свою конкурентоспроможність на глобальному ринку талановитих дослідників. За словами Ю. Янгера [17], для ефективного залучення науковців зі США та інших країн Європа має підвищити рівень фінансування наукових досліджень та кар'єрних можливостей, щоб створити стабільні та привабливі робочі умови; покращити умови праці дослідників – від довгострокових контрактів до структур підтримки, які сприяють професійному розвитку. А також забезпечити гнучкість і мобільність пенсійних схем та соціальних гарантій, щоб науковці могли без значних втрат переходити між країнами чи установами.

5 травня 2025 р. у своїй заяві президент Європейської Комісії У. фон дер Ляєн [18] оголосила про запуск ініціативи «Обери Європу для науки», щоб залучити світових дослідників. Програма передбачає супергранти на суму 500 млн євро (2025-2027 рр.) через Європейську раду з досліджень для фінансування передових досліджень та залучення дослідників з усього світу, включаючи США, підкреслюючи роль науки у створенні спільного майбутнього. Ця ініціатива є прямою відповіддю на кризу американської наукової системи.

Азійські науковці активно вивчають досвід реформування вищої освіти у США у контексті власних реформ. Так, японський дослідник А. Йонезава з Токійського університету [19] досліджує трансформацію

ідентичності японських університетів через призму міжнародних рейтингів та більш широкого східноазійського контексту. Автор аналізує, як прагнення до світового класу впливає на національні політики та поведінку університетів.

Китайський дослідник Боуен Сю [20] у дослідженні масифікації та постмасифікації китайської вищої освіти порівнює китайський досвід з американським, виявляючи подібності та відмінності у політиці експансії вищої освіти. Автор підкреслює, що Китай стикається з багатьма проблемами, подібними до американських, включаючи питання якості освіти, працевлаштування випускників та фінансової стійкості.

В'єтнамські дослідники Тхі Тху Ле [21] зі співавторами підкреслюють, що інтернаціоналізація вищої освіти відіграє важливу роль у сприянні культурному розумінню, якості освіти, розвитку навичок робочої сили та дослідженнях у сучасному азійському контексті. Автори порівнюють азійські моделі інтернаціоналізації з американською, виявляючи як точки перетину, так і унікальні риси.

Українські науковці досліджують реформування вищої освіти переважно у контексті європейської інтеграції та постконфліктного розвитку. Так, Заячук. Ю. [22] у своєму дослідженні аналізує виклики забезпечення якості вищої освіти в Україні в умовах російської агресії. У своєму дослідженні вона вивчає вплив бойових дій на систему вищої освіти України, підкреслюючи, що війна радикально змінила умови навчання, управління та забезпечення якості освітніх процесів. Авторка вказує на низку ключових викликів, серед яких – порушення доступу до навчальних закладів, недостатність ресурсного забезпечення, психологічний стрес у студентів і викладачів, а також вимушену адаптацію університетів до дистанційних і гібридних форм навчання. Вона наголошує, що традиційні підходи до гарантування якості вищої освіти стають неефективними в умовах тривалої воєнної агресії, і пропонує перегляд стратегій управління, підтримки академічної спільноти та збереження навчальних стандартів у надзвичайних ситуаціях. Це дослідження служить важливим емпіричним свідченням того, як зовнішні соціально-політичні фактори можуть трансформувати освітню екосистему, підкреслюючи необхідність гнучких і контекстуально-чутливих моделей підтримки якості вищої освіти під час кризових періодів. Аналіз наукової літератури виявляє декілька важливих тенденцій та прогалин. По-перше, американські дослідження переважно зосереджені на внутрішніх проблемах системи вищої освіти США, таких як студентська заборгованість, підзвітність та фінансування, тоді як європейські та азійські дослідження часто розглядають американську модель у порівняльному контексті.

По-друге, існує значна розбіжність у поглядах на шляхи реформування: консервативні дослідники наголошують на необхідності посилення підзвітності та ринкових механізмів, тоді як прогресивні науковці підкреслюють важливість збереження доступності освіти та підтримки вразливих груп населення.

Також помітний брак комплексних компаративних досліджень, які б систематично порівнювали американський досвід реформування вищої освіти з європейськими та азійськими моделями, враховуючи культурні, політичні та економічні контексти. Українські дослідження вищої освіти переважно зосереджені на європейській інтеграції та викликах воєнного часу, тоді як порівняльний аналіз з американським досвідом залишається недостатньо розробленим.

Метою статті є дослідження системних змін у вищій освіті США в умовах фінансової, інституційної та політичної кризи з позицій освітньої політики, підзвітності та забезпечення якості освіти.

Виклад основного матеріалу. Криза студентської заборгованості в США досягла безпрецедентних масштабів і стала одним з ключових чинників, що спонукають до реформування системи вищої освіти. За даними Федеральної резервної системи, станом на другий квартал 2025 р. загальна студентська заборгованість становила 1,81 трільйона доларів, що на 4,2% більше порівняно з аналогічним періодом 2024 р. [23]. Федеральні кредити складають 91,98% від загальної суми (1,67 трільйона доларів), тоді як приватні позики – лише 8,02% (144,86 мільярда доларів).

Середня заборгованість одного позичальника зросла до 39 375 доларів у третьому кварталі 2025 р., що майже на 1000 доларів більше, ніж у 2024 р., та майже вдвічі перевищує показник 2008 р. [2]. Проте медіанна заборгованість становить лише 20 000-24 999 доларів, що свідчить про значну асиметрію розподілу: невелика кількість позичальників з екстремальними боргами суттєво підвищує середнє значення. Понад третина загальної заборгованості припадає на 7% позичальників, які заборгували понад 100 000 доларів [8].

Демографічний аналіз виявляє тривожні диспропорції. Афроамериканські студенти бакалаврату найчастіше вдаються до федеральних позик (82,9%), і через чотири роки після випуску їхні борги на 25 тис. доларів більші, ніж білі позичальники [24]. У середньому афроамериканські позичальники мають на 3 800 доларів більшу заборгованість, ніж білі студенти. Через чотири роки після випуску 48% чорношкірих позичальників та лише 17% білих позичальників заборгували більше, ніж початково отримали [24]. Вікова структура заборгованості також змінилася: студентський борг більше не є виключно проблемою молоді. Позичальники

віком 50-61 рік мають найвищий середній баланс – близько 46 556 доларів [25]. 52% федеральних позичальників старші 35 років, а 20% – старші 50 років [2]. Це свідчить про те, що багато американців несуть тягар студентської заборгованості до пенсійного віку.

Рівень прострочення різко зріс після відновлення виплат у 2024 р. після тривалої пандемічної паузи. Станом на другий квартал 2025 р. 10,16% студентських кредитів мали прострочення 90+ днів, що значно більше порівняно з 0,65% у другому кварталі 2024 р. під час дії мораторію [23]. У першому кварталі 2020р., до пандемії, 193,7 мільярда доларів або 12,4% боргу у стадії погашення були простроченими [24].

Економічні наслідки кризи студентської заборгованості є багатовимірними. Приблизно 42% федеральних позичальників повідомляють про труднощі з покриттям базових життєвих витрат, таких як оренда житла, харчування та комунальні послуги, під час погашення кредитів [25]. Дослідження показують, що студентська заборгованість негативно впливає на формування домогосподарств, створення малого бізнесу та купівлю житла [12].

Негативний соціально-психологічний ефект також має місце. За даними опитування [26], 58% студентів повідомили, що стрес від майбутніх кредитів відволікав їх від навчання. 47% студентів зазначили, що страх перед боргами вплинув на їхній вибір коледжу, часто змушуючи їх обирати дешевші державні університети замість приватних закладів.

Програма федеральних гарантованих студентських позик (GSLP), також відома як Федеральна програма сімейних освітніх позик (FFEL), була започаткована восени 1965 р. і завершилася у 2010 р., проте багато людей досі продовжують виплачувати ці позики. Термін «криза студентської заборгованості» вперше з'явився у науковій доповіді 1988 р. з Wisconsin Center for Education Research, яка вказала, що GSLP 1965 р. створила «бульбашку» студентських кредитів [24]. Економісти порівнюють зростання студентської заборгованості з «житловою бульбашкою, що спричинила рецесію 2007-2009 років» та подальший економічний спад.

Аналіз показує, що надмірне федеральне кредитування призвело до основних факторів кризи. Дослідження Федерального резервного банку Нью-Йорка 2015 р. виявило «ефект перенесення» змін у максимумах субсидованих кредитів на вартість навчання приблизно 60 центів на долар [27].

Це означає, що за кожен додатковий долар, який федеральний уряд дозволяє студентам позичати, коледжі та університети підвищують плату за навчання на 60 центів, збільшуючи кількість студентів, які потребують кредитів для доступу до вищої освіти.

Ця динаміка створила замкнене коло: збільшення державної допомоги призводить до зростання вартості навчання, що вимагає ще більшої допомоги, що знову підвищує ціни. В результаті між 1982-2007 рр. середня вартість чотирирічної освіти зросла на 439%, згідно з доповіддю National Center for Public Policy and Higher Education, і продовжувала зростати протягом наступного десятиліття [27].

У відповідь на кризу студентської заборгованості федеральний уряд США здійснив низку спроб реформувати систему фінансової допомоги студентам та посилити підзвітність закладів вищої освіти. Ці реформи відбувалися хвилями, кожна з яких відображала політичні пріоритети відповідної адміністрації.

У 2007 р. президентом Дж. Бушем була підписана Програма списання боргів за державні послуги (PSLF) відповідно до Закону про зниження вартості навчання та доступу до вищої освіти 2007 р., щоб надати фахівцям, які мають борги, можливість позбутися боргового тягаря за федеральними студентськими позиками, працюючи на повну ставку в державній службі [28].

Адміністрація Б. Обама (2009-2017 рр.) продовжила реалізації програми прощення студентських кредитів та спростила систему подання заяв на федеральну допомогу через впровадження Free Application for Federal Student Aid (FAFSA). У 2015 р. уряд запровадив College Scorecard – інструмент для порівняння закладів вищої освіти за критеріями вартості, рівня завершення навчання та працевлаштування випускників [8].

Адміністрація Д. Трампа у перший термін (2017-2021 рр.) скасувала низку регуляцій президенства Б. Обама, зокрема правило «прибуткової зайнятості» (GE), яке вимагало від програм професійної освіти демонструвати, що їхні випускники заробляють достатньо для погашення боргів [4]. Це рішення викликало критику з боку захисників прав студентів, які стверджували, що воно дозволяє неякісним закладам продовжувати експлуатувати вразливих студентів, оскільки дозволило комерційним коледжам уникнути штрафів і вимог щодо звітності.

Адміністрація Байдена (2021-2025 рр.) намагалася провадити масштабну політику прощення студентських боргів. У серпні 2022 р. президент Дж. Байден оголосив план прощення до 10 000 доларів федерального студентського боргу для більшості позичальників та до 20 000 доларів для отримувачів Pell Grants [8]. Однак Верховний суд США у червні 2023 р. визнав цей план неконституційним, постановивши, що президент перевищив свої повноваження. Проте було відновлено правило GE, а нова, більш суворі версія набула чинності 1 липня 2024 р., додавши заходи щодо прозорості фінансової вартості для всіх програм післяшкільної освіти, а не

тільки для комерційних. Незважаючи на судові рішення, адміністрація Дж. Байдена продовжувала прощати борги через існуючі програми. Станом на березень 2024 р. понад 3,9 млн позичальників отримали прощення боргів на загальну суму 138 мільярдів доларів [24].

Адміністрація Д. Трампа, що вступила на посаду у січні 2025 р., оголосила про радикальну зміну курсу у політиці вищої освіти. Міністр освіти Л. МакМахон ініціювала перегляд програм прощення боргів, заморозивши виплати та вимагаючи додаткової перевірки [10]. Департамент освіти також призупинив 50 мільярдів доларів федерального фінансування для університетів і коледжів на період перевірки виконання нової виконавчої директиви про захист американців від політичного ухилу та незаконної дискримінації [10].

Особливу увагу викликає розпорядження Дж. Трампа від 23 квітня 2025 р. «Реформування акредитації з метою зміцнення вищої освіти» [29], що спрямоване на кардинальне реформування системи акредитації закладів вищої освіти у США, яку нинішня адміністрація вважає надмірно закритою, ідеологізованою та такою, що не забезпечує належної підзвітності перед студентами і державою. У документі акредитаційні агентства критикуються за концентрацію на формальних процесах замість реальних освітніх результатів, а також за допущення ідеологічної упередженості у своїй діяльності.

Ключовою метою указу є посилення ролі федерального уряду у визначенні стандартів акредитації, зокрема через перегляд критеріїв визнання акредитаційних органів Міністерством освіти США. Документ вимагає, щоб члени акредитаційних комісій приділяли пріоритетну увагу результатам навчання, економічній цінності освіти, свободі слова на кампусах і недопущенню дискримінаційних практик. Окремо наголошується на необхідності обмеження або усунення програм та підходів, пов'язаних з різноманітністю, рівністю та інклюзією, якщо вони розглядаються як такі, що порушують принципи рівного доступу чи ідеологічної нейтральності. Указ також передбачає створення умов для входу нових акредитаційних агентств на ринок, що має зменшити монополізацію та посилити конкуренцію.

У ширшому контексті документ відображає зміщення балансу між автономією університетів і державною регуляцією, викликаючи дискусії щодо ризиків політизації акредитації та обмеження інституційної незалежності вищої освіти.

Вже згаданий раніше Р. Келчен [7] виявляє фундаментальну напругу у дебатах про підзвітність: з одного боку, існує широка підтримка ідеї, що заклади вищої освіти повинні нести відповідальність за результати своїх

студентів; з іншого боку, існують значні розбіжності щодо того, як саме вимірювати ці результати і які санкції застосовувати до закладів, що не відповідають стандартам. Автор виявляє, що законодавці побоюються приймати політичні рішення, які може зменшити доступ до освіти, особливо для студентів з низьким доходом та представників расових меншин.

Б. Акерс та П. Купер пропонують альтернативний підхід, заснований на ринкових механізмах підзвітності. Вони стверджують, що замість адміністративного втручання слід дозволити ринковим силам визначати, які програми та заклади варті інвестицій. Дослідники пропонують систему, де заклади вищої освіти несуть фінансову відповідальність за невиконання боргових зобов'язань своїх студентів, подібно до того, як банки несуть відповідальність за невдалі кредити [4].

Оскільки федеральні реформи стикалися з політичними та правовими перешкодами, штати взяли на себе провідну роль у трансформації систем вищої освіти. П. Купер з дослідниками з Foundation for Research on Equal Opportunity виявили, що штати мають унікальні переваги у реформуванні вищої освіти: вони краще розуміють потреби локальних ринків праці, можуть швидше адаптувати політику та мають більшу легітимність у регулюванні освітніх закладів у межах своїх кордонів [6].

Одним з найпоширеніших підходів стало впровадження фінансування, орієнтованого на результати (outcomes-based funding або performance-based funding). До 2024 р. понад 30 штатів впровадили ті чи інші форми такого фінансування (Cooper et al., 2023) [6]. У цих моделях державне фінансування публічних коледжів та університетів частково або повністю залежить від досягнення визначених результатів, таких як кількість дипломів, рівень утримання студентів або працевлаштування випускників. Проте дослідження показують змішані результати цих ініціатив. Репортер видання «The Chronicle of Higher Education» Е. Келдерман у своєму дослідженні для Lumina Foundation виявив, що фінансування, орієнтоване на результати, може мати ненавмисні негативні наслідки, включаючи зменшення набору студентів з низьким доходом, зниження стандартів або перерозподіл ресурсів від програм, що обслуговують найбільш вразливі групи населення [30].

Деякі штати експериментують з альтернативними підходами. До прикладу, в Теннессі впровадила програму «Tennessee Promise», яка надає безкоштовну освіту в громадських коледжах для всіх жителів штату. Програма показала успіх у збільшенні набору, особливо серед студентів з низьким доходом [6]. Однак критики зазначають, що програма не вирішує проблему якості освіти та працевлаштування випускників. У штаті Каліфорнія було прийнято закон про безкоштовний перший рік навчання в

громадських коледжах (AB 19) [31], що значно розширило доступ до вищої освіти для мільйонів жителів штату. Водночас штат інвестував у програми підтримки студентів, включаючи академічне консультування, фінансову допомогу та послуги з психічного здоров'я [6]. У Флориді було впроваджено систему зниження вимог щодо обов'язкових освітніх ступенів для державних посад, дозволяючи кандидатам з еквівалентним досвідом конкурувати за робочі місця, які традиційно вимагали університетських дипломів. Ця реформа спрямована на зменшення штучного попиту на вищу освіту та розширення можливостей для працівників без формальних дипломів [6]. Штат Техас запровадив програму під назвою [32], яка ставить за мету досягти того, щоб 60% техасців віком 25-34 років мали сертифікат або диплом до 2030 р.. Програма включає інвестиції в доступність, якість та дослідження, а також механізми підзвітності для закладів вищої освіти [32]. Ці різноманітні ініціативи штатів створюють своєрідну лабораторію політичних експериментів, дозволяючи порівнювати ефективність різних підходів у реальних умовах. Однак відсутність федеральної координації призводить до значної нерівності у доступі до якісної та доступної вищої освіти залежно від штату проживання.

Одним з найтривожніших аспектів кризи американської вищої освіти є різке падіння громадської довіри до університетів згідно з дослідженням [1], яке було опубліковане 01.02.2024 р. У загальнонаціональному опитуванні близько 53% дорослих американців вважають, що коледжі та університети мають позитивний вплив на США, тоді як 45% оцінюють їхній вплив негативно. Це свідчить про помірний, але не високий рівень довіри. Одним із найвідчутніших результатів дослідження є глибокий партійний розкол у сприйнятті університетів. Демократи та незалежні виборці, що декларують симпатії до Демократичної партії значно частіше оцінюють коледжі позитивно – приблизно 74% так думають, тоді як серед республіканців і прихильників Республіканської партії лише близько 31% висловлюють позитивну думку про вищу освіту. Ця розбіжність думок стає ще гострішою, якщо відстежувати за ідеологічну орієнтацію всередині Республіканської партії: лише близько 20% консервативних республіканців вважають, що університети мають позитивний вплив на країну, тоді як серед поміркованих і ліберальних республіканців таких значно більше (близько 53%). Таким чином, політична ідеологія стає сильним предиктором ставлення до вищої освіти, навіть більше, ніж інші демографічні фактори. Ці дані яскраво демонструють, що довіра до американської вищої освіти є глибоко поділеною і політизованою: загальний рівень позитивного сприйняття становить близько половини населення, але серед консервативних респондентів позитивне сприйняття значно нижче. Це робить

університети одним із символів ширших культурних і політичних суперечностей у США.

На федеральному рівні адміністрація Д. Трампа оголосила програми програм DEI (Diversity, Equity, Inclusion – різноманітність, справедливість та інклюзивність) поза законом для виконавців федеральних державних контрактів та освітніх закладів, що отримують федеральне фінансування [33]. Виконавчий наказ від 21 січня 2025 р. вимагає від федеральних агентств припинити всі програми DEI та провести аудит університетів на предмет порушення федеральних законів про громадянські права через «незаконну расову дискримінацію замасковану під справедливість» [33].

Ліберальні критики стверджують, що ці заходи є атакою на академічну свободу та спробою політизувати наукову діяльність. Association of American Universities, American Council on Education та інші провідні освітні організації засудили дії адміністрації, стверджуючи, що вони загрожують автономії університетів [11]. Водночас варто визнати, що деякі проблеми, на які вказують консервативні критики, мають реальні підстави.

Дослідження показують, що ідеологічна гомогенізація академічного середовища може призводити до звуження інтелектуального різноманіття, групового мислення та зниження якості наукових досліджень [9]. Баланс між захистом академічної свободи та забезпеченням інтелектуального різноманіття залишається однією з найбільших викликів для американської вищої освіти.

Поряд з проблемами підзвітності та політизації, американська вища освіта стикається з безпрецедентною кризою фінансування наукових досліджень. У січні 2025 р. адміністрація президента оголосила про масштабні скорочення бюджетів провідних наукових агенцій. Національні інститути охорони здоров'я (NIH) втратили 3 мільярди доларів, або близько 7% свого бюджету, через ліквідацію 15 досліджень, включаючи програми з розвитку дітей та підлітків, досліджень інвалідності та рідкісних захворювань [11]. Національний науковий фонд (NSF) зазнав ще більш драматичного скорочення – близько 6 мільярдів доларів або понад 50% його бюджету [11]. Ці скорочення є найбільшими в історії американської науки в мирний час та загрожують лідерству США у глобальній науковій конкуренції. Наслідки цих скорочень є далекосяжними. Університети, які отримували значну частину свого дослідницького бюджету від NIH та NSF, змушені скорочувати персонал, закривати лабораторії та припиняти довгострокові дослідницькі проєкти. Вплив на молодих дослідників особливо серйозний. Постдокторанти та аспіранти, чиї дослідження фінансуються дослідницькими грантами, стикаються з невизначеністю щодо свого майбутнього [11].

Криза фінансування також загострила дебати про роль приватного сектору у фінансуванні університетських досліджень. Деякі університети посилюють партнерства з технологічними компаніями та фармацевтичними фірмами, що викликає занепокоєння щодо незалежності досліджень та потенційних конфліктів інтересів.

У відповідь на зростаючу вартість традиційної вищої освіти та сумніви щодо її цінності, з'явилися альтернативні моделі освітніх послуг. Онлайн-освіта, яка різко розширилася під час пандемії COVID-19, продовжує зростати навіть після повернення до очного навчання.

Платформи масових відкритих онлайн-курсів (МООС), такі як Coursera, edX та Udacity, пропонують курси від провідних університетів за значно нижчою ціною або навіть безкоштовно. Деякі з цих платформ розробили програми мікроступенів та професійних сертифікатів, які визнаються роботодавцями як альтернатива традиційним [6]. Coding bootcamps та інші короткострокові інтенсивні програми здобули популярність у галузі технологій. Ці програми, які зазвичай тривають від кількох тижнів до кількох місяців, обіцяють підготувати студентів до високооплачуваних робіт у сфері програмування та аналізу даних без необхідності чотирирічного навчання в університеті. Apprenticeship programs (програми учнівства) також переживають відродження. На відміну від традиційних моделей учнівства у ремеслах, сучасні програми включають високотехнологічні галузі, такі як кібербезпека, штучний інтелект та біотехнології. Компанії як IBM, Google та Microsoft створили власні програми учнівства, які поєднують практичну роботу з формальним навчанням [6]. Income Share Agreements (ISA) – угоди про розподіл доходу – з'явилися як альтернатива традиційним студентським кредитам. За цими угодами студенти не платять за навчання авансом, а натомість зобов'язуються віддавати фіксований відсоток свого майбутнього доходу протягом визначеного періоду після працевлаштування. Прихильники ISA стверджують, що вони вирівнюють стимули між закладами освіти та студентами, оскільки заклади отримують виплати лише якщо студенти успішно працевлаштовуються. Критики попереджають про потенційні проблеми з хижацькими умовами та недостатнім регулюванням.

Що ж стосується громадських коледжів, то вони відіграють все більш важливу роль як доступна альтернатива чотирирічним університетам. Ці дворічні заклади пропонують програми асоційованих ступенів (associate degrees) (дворічний рівень вищої освіти) та професійні сертифікати за значно нижчою ціною. Багато студентів використовують ці заклади як «трамплін», отримуючи перші два роки освіти за доступною ціною, а потім переходячи до чотирирічних університетів для завершення бакалаврату.

Деякі штати (Каліфорнія, Теннессі) запровадили програми безкоштовного навчання в громадських коледжах для жителів штату [6].

Технологічні інновації також трансформують традиційну вищу освіту зсередини. Штучний інтелект використовується для персоналізації навчання, автоматизації оцінювання та надання індивідуальної підтримки студентам. Віртуальна та доповнена реальність створюють нові можливості для імерсивного навчання, особливо у галузях як медицина, інженерія та архітектура.

Проте ці інновації також викликають занепокоєння. Критики попереджають про «цифровий розрив», де студенти з низьким доходом можуть не мати доступу до необхідних технологій. Є також питання про якість онлайн-освіти порівняно з традиційним очним навчанням, особливо щодо розвитку критичного мислення та соціальних навичок.

Висновки. Проведений аналіз змін у системі вищої освіти США дозволив виявити складну картину системних викликів, різноманітних реформаторських ініціатив та глибоких політичних розбіжностей щодо майбутнього напрямку розвитку. З'ясовано, що на сьогодні існує масштабна криза студентської заборгованості. Загальна студентська заборгованість досягла 1,81 трільйона доларів у 2025 р., що більш ніж утричі перевищує показник 2007 р. Середня заборгованість одного позичальника становить 39 375 доларів, що майже вдвічі більше, ніж у 2008 р. Криза студентської заборгованості має далекосяжні економічні та соціальні наслідки, впливаючи на формування домогосподарств, створення малого бізнесу та психічне здоров'я мільйонів американців. Можна стверджувати про парадокс федеральної допомоги. Дослідження виявляють «ефект перенесення», за яким кожен додатковий долар федеральної допомоги студентам призводить до підвищення вартості навчання на 60 центів. Це створює замкнене коло, де збільшення державної підтримки не полегшує, а погіршує фінансову доступність вищої освіти, вимагаючи фундаментальної зміни підходу до фінансування.

Доцільно констатувати політизацію вищої освіти з приходом адміністрації Д. Трампа. Різка падіння довіри до університетів серед консервативно налаштованих громадян – відображає глибоку політичну поляризацію американського суспільства. Ідеологічна гомогенізація академічного середовища та контрверсійні дебати навколо програм DEI загострили напругу між академічною свободою та вимогами до політичної нейтральності університетів. Попри те, що штати демонструють широкий спектр підходів до реформування вищої освіти – від фінансування, орієнтованого на результати, до безкоштовного навчання, ця різноманітність створює можливості для порівняльного аналізу ефективності різних

політик, але також призводить до значної нерівності у доступі до якісної освіти залежно від штату проживання. Дослідження дозволяє робити висновки про кризу наукового фінансування. Скорочення бюджетів NIH на 3 мільярди доларів та NSF на 6 мільярдів доларів у 2025 р. представляє безпрецедентну загрозу для американського наукового лідерства. Ці скорочення можуть призвести до міграції талантів до Європи та Азії, підбиваючи довгострокову конкурентоспроможність США у глобальній науковій екосистемі.

Порівняння з європейською та азійською моделями виявляє, що американська система вищої освіти зберігає певні унікальні переваги, включаючи інституційну автономію та тісні зв'язки з приватним сектором, але також стикається з викликами, які є менш гострими в інших розвинених країнах, зокрема екстремальна вартість освіти та студентська заборгованість. Зростання онлайн-освіти, coding bootcamps, програм учнівства та інших альтернативних шляхів отримання освіти відображає адаптацію системи до нових економічних реалій. Проте залишаються питання щодо якості цих альтернатив та їхньої здатності забезпечувати соціальну мобільність.

Криза американської вищої освіти є не лише національною проблемою, а й питанням глобального значення. Як система, яка традиційно була еталоном для інших країн, американська вища освіта знаходиться на роздоріжжі. Шлях, який вона обере у найближчі роки, матиме далекосяжні наслідки не лише для США, але й для глобального освітнього ландшафту. Успішне реформування вимагатиме не лише політичної волі та фінансових ресурсів, але й здатності до компромісу, наукової обґрунтованості рішень та готовності вчитися як на власних помилках, так і на досвіді інших країн.

Література:

1. Pew Research Center (2024, February 1). From Businesses and Banks to Colleges and Churches: Americans' Views of U.S. Institutions. Continued partisan divides on schools, unions, churches. <https://www.pewresearch.org/politics/2024/02/01/from-businesses-and-banks-to-colleges-and-churches-americans-views-of-u-s-institutions/>
2. BestColleges. (2025). Average student loan debt statistics. Retrieved from <https://www.bestcolleges.com/research/average-student-loan-debt/>
3. Federal Reserve Bank of New York. (2025). Quarterly report on household debt and credit. Retrieved from <https://www.newyorkfed.org>
4. Akers, B., & Cooper, P. (2025). Financial Responsibility in the Higher Education Compact. American Enterprise Institute. Retrieved from <https://www.jstor.org/stable/reresp73472>
5. State Higher Education Executive Officers Association. (2025). State Higher Education Finance: FY 2024. https://shef.sheeo.org/wp-content/uploads/2025/05/SHEEO_SHEF_FY24_Report.pdf

6. Cooper, P. (2025). How State Governments Can Fight Degree Inflation. Foundation for Research on Equal Opportunity (FREOPP). Retrieved from <https://freopp.org/whitepapers/how-state-governments-can-fight-degree-inflation/>
7. Kelchen, R. (2018). Higher Education Accountability. Seton Hall University. <https://shu.elsevierpure.com/en/publications/higher-education-accountability/>
8. Ferguson, N. (2023). Higher education's systemic weaknesses. Council on Foreign Relations. Retrieved from <https://www.cfr.org>
9. Wallsten, K. (2025). The political decay of higher education. Research Note. Retrieved from <https://www.politicaldecay.org>
10. Anguiano, D. (2025). Trump's "Compact" With Colleges Will Put University Presidents in Legal Jeopardy. Center for American Progress. <https://www.americanprogress.org/article/trumps-compact-with-colleges-will-put-university-presidents-in-legal-jeopardy/>
11. Mitchell, T. (2025). Statement by ACE President Ted Mitchell on Trump Administration Move to Slash Research Indirect Cost Rate. American Council on Education https://www.acenet.edu/News-Room/Pages/Statement-Trump-to-Slash-Research-Reimbursement.aspx?utm_source=chatgpt.com
12. Brown, M., Haughwout, A., Lee, D., & Klaauw. van der W. (2013). The Financial Crisis at the Kitchen Table: Trends in Household Debt and Credit. Current issues in economics and finance, Volume 19. https://www.newyorkfed.org/medialibrary/media/research/current_issues/ci19-2.pdf
13. Brown, M., Haughwout, A., Lee, D., & Van der Klaauw, W. (2015). Student loan debt dynamics: Looking at repayment progress and defaults. Federal Reserve Bank of New York. Retrieved from <https://www.newyorkfed.org>
14. Curaj, A., Deca, L., & Pricopie, R. (Eds.). (2020). European Higher Education Area: Challenges for a New Decade. Springer. <https://doi.org/10.1007/978-3-030-56316-5>
15. Curaj, A., Matei, L., Pricopie, R., Salmi, J., & Scott, P. (Eds.). (2015). The European Higher Education Area: Between Critical Reflections and Future Policies. Springer. <https://doi.org/10.1007/978-3-319-20877-0>
16. Enders, J., et al. (eds.) (2011). Reform of higher education in Europe: An introduction. In J. Enders, H. De Boer, & L. Leisyte (Eds.), Reform of Higher Education in Europe (pp. 1-15). Sense Publishers. <https://doi.org/10.1007/978-94-6091-555-0>
17. Janger, J. (2025, May 22). To lure US runaways, make EU research better for everyone. Research Professional News. Retrieved from <https://www.researchprofessionalnews.com/rr-news-europe-views-of-europe-2025-5-to-lure-us-runaways-make-eu-research-better-for-everyone/>
18. European Commission (2025, May 05). President von der Leyen puts science centre stage with "Choose Europe" Initiative [Press corner]. European Commission. Retrieved from https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ac_25_1137
19. Yonezawa, A. (2021). Reimagining university identities through rankings in Japan: the transformation of national policies and university behaviours in the broader East Asian context. Research Handbook on University Rankings (pp. 302-318). Edward Elgar Publishing. <https://doi.org/10.4337/9781788974981.00027>
20. Xu, B. (2021). From massification towards post-massification: Policy and governance of higher education in China. International Journal of Chinese Education, Volume 10, Issue 3. <https://doi.org/10.1177/22125868211046032>
21. Thi Thu Le, H., Le Minh, C., Tran, T., Thi Nghiem, T., Thanh Nguyen, H., Duc La, M., & Ngoc Nguyen, T. (2024). Internationalization of higher education in Asia: a bibliometric

analysis based on Scopus database from 2003 to 2022. *Cogent Education*, 11(1). <https://doi.org/10.1080/2331186X.2024.2322892>

22. Zayachuk, Y. (2024). Ensuring quality higher education in Ukraine in times of war. *Journal of Adult and Continuing Education*, 31(1), 135-159. <https://doi.org/10.1177/14779714241270254> (Original work published 2025)

23. LendingTree. (2025). Student loan debt statistics 2025. Retrieved from <https://www.lendingtree.com>

24. EducationData. (2025). Student loan debt statistics. Retrieved from <https://educationdata.org/student-loan-debt-statistics>

25. High5Test. (2025). Student loan debt statistics 2025. Retrieved from <https://high5test.com>

26. EssayPro. (2025). Student loan debt impact on academic performance survey. Retrieved from <https://www.essaypro.com>

27. Lee, M. (2015, July 13). Does federal financial aid raise tuition prices? *Economics21*. Retrieved from <https://economics21.org>

28. Wood, S. (2025, Dec. 05). All About Public Service Loan Forgiveness. *U.S. News & World Report*. <https://www.usnews.com/education/best-colleges/paying-for-college/articles/public-service-loan-forgiveness-everything-you-need-to-know>

29. The White House. (2025, April). Reforming accreditation to strengthen higher education. <https://www.whitehouse.gov/presidential-actions/2025/04/reforming-accreditation-to-strengthen-higher-education/>

30. Lumina Foundation. (2019, May). Performance-based funding. <https://www.luminafoundation.org/wp-content/uploads/2019/05/performance-based-funding.pdf>

31. Legiscan (2025, April 28). California Assembly Bill 19. <https://legiscan.com/CA/text/AB19/id/3029567>

32. Texas Higher Education Coordinating Board (2015). Texas Higher Education Strategic Plan: 2015-2030. 60x30TX. <https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED573001.pdf>

33. The White House. (2025, January 21). Ending illegal discrimination and restoring merit-based opportunity (Executive Order). <https://www.whitehouse.gov/presidential-actions/2025/01/ending-illegal-discrimination-and-restoring-merit-based-opportunity/>

References:

1. Pew Research Center (2024, February 1). From Businesses and Banks to Colleges and Churches: Americans' Views of U.S. Institutions. Continued partisan divides on schools, unions, churches. <https://www.pewresearch.org/politics/2024/02/01/from-businesses-and-banks-to-colleges-and-churches-americans-views-of-u-s-institutions/>

2. BestColleges. (2025). Average student loan debt statistics. Retrieved from <https://www.bestcolleges.com/research/average-student-loan-debt/>

3. Federal Reserve Bank of New York. (2025). Quarterly report on household debt and credit. Retrieved from <https://www.newyorkfed.org>

4. Akers, B., & Cooper, P. (2025). Financial Responsibility in the Higher Education Compact. American Enterprise Institute. Retrieved from <https://www.jstor.org/stable/resrep73472>

5. State Higher Education Executive Officers Association. (2025). State Higher Education Finance: FY 2024. https://shef.sheeo.org/wp-content/uploads/2025/05/SHEEO_SHEF_FY24_Report.pdf

6. Cooper, P. (2025). How State Governments Can Fight Degree Inflation. Foundation for Research on Equal Opportunity (FREOPP). Retrieved from <https://freopp.org/whitepapers/how-state-governments-can-fight-degree-inflation/>
7. Kelchen, R. (2018). Higher Education Accountability. Seton Hall University. <https://shu.elsevierpure.com/en/publications/higher-education-accountability/>
8. Ferguson, N. (2023). Higher education's systemic weaknesses. Council on Foreign Relations. Retrieved from <https://www.cfr.org>
9. Wallsten, K. (2025). The political decay of higher education. Research Note. Retrieved from <https://www.politicaldecay.org>
10. Anguiano, D. (2025). Trump's "Compact" With Colleges Will Put University Presidents in Legal Jeopardy. Center for American Progress. <https://www.americanprogress.org/article/trumps-compact-with-colleges-will-put-university-presidents-in-legal-jeopardy/>
11. Mitchell, T. (2025). Statement by ACE President Ted Mitchell on Trump Administration Move to Slash Research Indirect Cost Rate. American Council on Education https://www.acenet.edu/News-Room/Pages/Statement-Trump-to-Slash-Research-Reimbursement.aspx?utm_source=chatgpt.com
12. Brown, M., Haughwout, A., Lee, D., & Klaauw, van der W. (2013). The Financial Crisis at the Kitchen Table: Trends in Household Debt and Credit. Current issues in economics and finance, Volume 19. https://www.newyorkfed.org/medialibrary/media/research/current_issues/ci19-2.pdf
13. Brown, M., Haughwout, A., Lee, D., & Van der Klaauw, W. (2015). Student loan debt dynamics: Looking at repayment progress and defaults. Federal Reserve Bank of New York. Retrieved from <https://www.newyorkfed.org>
14. Curaj, A., Deca, L., & Pricopie, R. (Eds.). (2020). European Higher Education Area: Challenges for a New Decade. Springer. <https://doi.org/10.1007/978-3-030-56316-5>
15. Curaj, A., Matei, L., Pricopie, R., Salmi, J., & Scott, P. (Eds.). (2015). The European Higher Education Area: Between Critical Reflections and Future Policies. Springer. <https://doi.org/10.1007/978-3-319-20877-0>
16. Enders, J., et al. (eds.) (2011). Reform of higher education in Europe: An introduction. In J. Enders, H. De Boer, & L. Leisyte (Eds.), Reform of Higher Education in Europe (pp. 1-15). Sense Publishers. <https://doi.org/10.1007/978-94-6091-555-0>
17. Janger, J. (2025, May 22). To lure US runaways, make EU research better for everyone. Research Professional News. Retrieved from <https://www.researchprofessionalnews.com/rn-news-europe-views-of-europe-2025-5-to-lure-us-runaways-make-eu-research-better-for-everyone/>
18. European Commission (2025, May 05). President von der Leyen puts science centre stage with "Choose Europe" Initiative [Press corner]. European Commission. Retrieved from https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ac_25_1137
19. Yonezawa, A. (2021). Reimagining university identities through rankings in Japan: the transformation of national policies and university behaviours in the broader East Asian context. Research Handbook on University Rankings (pp. 302-318). Edward Elgar Publishing. <https://doi.org/10.4337/9781788974981.00027>
20. Xu, B. (2021). From massification towards post-massification: Policy and governance of higher education in China. International Journal of Chinese Education, Volume 10, Issue 3. <https://doi.org/10.1177/22125868211046032>

21. Thi Thu Le, H., Le Minh, C., Tran, T., Thi Nghiem, T., Thanh Nguyen, H., Duc La, M., & Ngoc Nguyen, T. (2024). Internationalization of higher education in Asia: a bibliometric analysis based on Scopus database from 2003 to 2022. *Cogent Education*, 11(1). <https://doi.org/10.1080/2331186X.2024.2322892>
22. Zayachuk, Y. (2024). Ensuring quality higher education in Ukraine in times of war. *Journal of Adult and Continuing Education*, 31(1), 135-159. <https://doi.org/10.1177/14779714241270254> (Original work published 2025)
23. LendingTree. (2025). Student loan debt statistics 2025. Retrieved from <https://www.lendingtree.com>
24. EducationData. (2025). Student loan debt statistics. Retrieved from <https://educationdata.org/student-loan-debt-statistics>
25. High5Test. (2025). Student loan debt statistics 2025. Retrieved from <https://high5test.com>
26. EssayPro. (2025). Student loan debt impact on academic performance survey. Retrieved from <https://www.essaypro.com>
27. Lee, M. (2015, July 13). Does federal financial aid raise tuition prices? *Economics21*. Retrieved from <https://economics21.org>
28. Wood, S. (2025, Dec. 05). All About Public Service Loan Forgiveness. *U.S. News & World Report*. <https://www.usnews.com/education/best-colleges/paying-for-college/articles/public-service-loan-forgiveness-everything-you-need-to-know>
29. The White House. (2025, April). Reforming accreditation to strengthen higher education. <https://www.whitehouse.gov/presidential-actions/2025/04/reforming-accreditation-to-strengthen-higher-education/>
30. Lumina Foundation. (2019, May). Performance-based funding. <https://www.luminafoundation.org/wp-content/uploads/2019/05/performance-based-funding.pdf>
31. Legiscan (2025, April 28). California Assembly Bill 19. <https://legiscan.com/CA/text/AB19/id/3029567>
32. Texas Higher Education Coordinating Board (2015). Texas Higher Education Strategic Plan: 2015-2030. 60x30TX. <https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED573001.pdf>
33. The White House. (2025, January 21). Ending illegal discrimination and restoring merit-based opportunity (Executive Order). <https://www.whitehouse.gov/presidential-actions/2025/01/ending-illegal-discrimination-and-restoring-merit-based-opportunity/>